

Francie- Pyreneje 2008 18.7. – 3.8.

MTH (CZ)

Stručná zpráva ze zájezdu:

Náčelník : Fída
Tlumočníci: František a Karel
Řidič - doprava Jindřich, auto - Renault Master

Účastníci: Roman s Katkou, Eva s Karlem, Eva se Slávou, Tonda s Martinem a Fanda s Myšákem

Pátek 18.7. odjezd

Jako téměř vždy sraz vodáků je svolán na 17 hod k městskému divadlu. Tentokrát jsme se sešli v pohodě. Jarda Kraic se odhlásil z výpravy z důvodu zlámané nohy, tak jsme nemuseli na nikoho čekat. Vyjelo se podle plánu. Výchozí bod a cíl jsou jasné. Kladno – Lyon – Landgedast. U rokycanské pumpy jsme si dávali první cestovní pivo. Cesta přes Německo probíhala v poklidu tak, že jsme hranici Francie překročili kolem páté hodiny ráno.

Sobota 19.7.

Na prvním parkovišti jsme udělali malou zastávku: „*Dáme polévku*“, říká Jindra. „*A taky kafe*“, odvětil Karel. „*A co kořalku a několik piv*“, kontroval Myšák. „*Tak to pěkně začíná*“, odvětil Roman, a šel zahodit prázdnou litrovku od rumu. Po neúspěšném, ale usilovném hledání vařiče jsme od polévky upustili a posnídali jsme několik útočných piv a kořalek. Začalo lehce pršet. Nevadí, říkali jsme si jedeme na jih, tam bude líp. V 6.15 vyjíždíme směr Lyon (cca 350 km). Lyon projíždíme jinudy než byl plán, ale po napojení na správnou dálnici je to jedno úplně všem. Jenom Jindra si neustále brmlá pod fousy: „*Proboha radže jenom jeden*“, ukončil tak debatu navigátorů, v které měl prim Fanda, jestli doleva nebo doprava. Cestou se zastavujeme na prohlídku kamenného kostela Saint Michel d Aiguilhe na vysoké skále v le Puy. Kolem 18 hod jsme v městečku Langedast na řece Allier, v cíli našeho prvního dne. Po krátkém hledání nacházíme kousínek za městem na pravém břehu krásné ubytování. Nedaleko od mostu jsme objevili malou, opuštěnou, ale pěkně schovanou loučku, kde jsme strávili první noc ve Francii. Sedělo se u ohně, a po několika vypitých flaškách jsme zmoženi cestou a chlastem ulehli pod francouzské nebe plné hvězd.

Neděle 20.7. řeka Allier 18 km, Prades - Lavoute Chilhac

Ráno kolem 7.30 nás probudil náznak deště, všichni reagovali normálně, tzn. že okamžitě zabalili spacáky a koukali se někam schovat, Martin ten spal a vůbec nereagoval. Ozvali se hlášky: „ *Ten je mrtvej , viděl jsi co včera vypil, pil jak J.Kraic z eráru,* “ , seznamoval Myšák ostatní s Martinovou totální tuhotou. Naštěstí přehánka byla velice krátká, takže jsme se začali věnovat tradiční vodácké snídani. Snídaně probíhala podle vodáckých, přísných předpisů v tomto pořadí, pivo, rum, slivovice, kafe a trochu čaje. Někdo tam otravoval s polévkou, ale první den neuspěl. (byla to Eva od S. Kozla). Tato kombinace antivykulínů rozpoutala bujarou a údernou debatu na téma cikáni a jejich přínos pro vodáckou společnost. Ozývaly se různé názory na tuhle černou pakáž. Debata skončila až po několika pádných argumentech, dopila se slivovice a náčelník zavelel: „ *Cikáni necikáni, jdeme na vodu* “. V 11.15 se dávalo na velice krásně tekoucí řeku. Voda byla čistá, rychlá, teplá. Řeka se nejevila jako zákeřná. I přes tyto argumenty Eva (od Kozla) s Frantou odmítli se plavit na lodi. Řeka měla ukázkovej charakter, klidné pasáže se střídaly s krásnými peřejemi a zajímavými jezy. Na jedné pěkné peřeji jsme udělali výcvikové odpoledne, školu ježdění v proudu. Karel se neúspěšně snažil ze všech sil dělat správné náklony a záběry. Jistě by nepochybně skončil v Atlantiku, kdyby ho nezachránila včas hozená záchranná síť. Tonda usedal do lodě s velkým odhodláním vylepšit své vodácké umění. Po odborné instruktáži se posilnil několika chlapskými hlty kořalky a s výrazem Démona, vyrazil pokořit zlobivou peřej. Po krátkém čase bylo jasné, že Tonda asi blbě poslouchal a opisoval. Nechápal kde je vlevo, a kde vpravo, co je proudnice a co vracák. Ač se Myšák snažil sebevíc, nedostal z Tondy nic víc než: „ *Já vím , ale nevím, jak to udělat* “. Karel sice neříkal nic, ale při každém pokusu o esíčko jsme ho lovili v nedaleké zátoce.

Po několika dalších km nás čekal pěkný, ale o to víc zajímavý jez, kde jsme si dokazovali naše vodácké dovednosti. Na jezu, vysokém cca 1.5 m byla šlajсна zakončena odtokovou proudnicí prudce se stáčeující do doprava, Sláva s Tondou se rázně rozjeli a zapomněli zatočit, a skončili s lodí 2 m na břehu v kukuřici. Toto povedené číslo nás všechny náramně pobavilo, že jsme se váleli smíchy ještě půl hodiny po zemi. Myšák se málem utopil, jak se chechtal. Tonda opět nezklamal, když dobrácky špitl: „ *A co jsem udělal špatně* “. Sláva jenom nevěřičně kroutil hlavou, pak si otevřel la bombu a dlouho a dlouho pil.

O další vzrušení se postaral Martin, když si šel ulevit do rákosí, sotva zadřepl, tak ho tam načapal Tonda a křiknul na něj: „ *Co tady děláš* “. Vykulenýho a zaskočenýho Martina málem trefil šlak, že ještě půl hodiny koktal: „ *To mi Tondo nedělej* “. Jinak den byl velice krásný, a pohoda ze všech plavců jenom vyzařovala, akorát Karla začal bolet zub, hajzlík jeden. Končili jsme u městečka Lavoute-Chilhac. Místo na bydlení jsme si našli nedaleko vesničky Chanac. na řece Lot. (polní cesta mezi pastvinami). Večer se probíral den a s počtem vypitých piv se měnilo i téma večera. Tonda otevřeně diskutoval o orgasmu, a důrazně všechny přesvědčoval, že ví co ženy při něm prožívají. Na otázku, jak to vše tak dobře ví, jenom lakonicky odpověděl: „ *Slyšel jsem to v televizi, a znám dobře ženský* “. Myšák se jako vždy normálně nalil a neustále recitoval: „ *Matka a sestra, to je jej mama, lebo sestra a otec to je jej otec. Tata je tata a otec a mama je mama tvojí mamy* “. Nikdo z toho nebyl moudřej až na Tonda. Ten souhlasně kejal hlavou, jako že všemu co slyší rozumí, a když Myšák ztichnul, Tonda zase něco zamumlal o orgasmu a vagíně. Když plodná debata skončila, dali jsme si na závěr všichni panáka a šlo se spát. Noc byla docela chladná, k ránu padla silná rosa.

Pondělí 21.7. řeka Tarn 15 km St. Enimie – La Malene

Je ráno a já koukám, že Myšák už nejen kouká, ale dokonce vidí. Jeho první pohled vzbuzoval žádost o chlast, ihned mu bylo vyhověno a kolem 11 hod vyrážíme do St. Enimie na řeku Tarn. Po krátké prohlídce malebného městečka vyrážíme v 13.30 hod na vodu. Řeka byla teplá, čistá. Vyzbrojeni několika la bombami jsme se vydali zdolat nástrahy řeky. Cestou se střídaly pěkné klidné pasáže s vodácko vzrušujícími okamžiky. V jedné pravotočivé zatáčce, kdy řeka vynášela silně do leva na skálu, se přiřítit Tonda s Fandou a šikovností sobě vlastní to flákli přímo do skály. Tonda mezi tím stačil přeskočit Romanovi do lodě a dělal, že se ho to vůbec netýká. Za několik vteřin Karel s Evou už hlavou dolů proplavali zrádné místo, a za velkého hlaholu ještě stačili cvaknout Fídu s Myšákem. František statečně seděl v potápějící lodi a snažil se o nějaký záchranný manévr. Roman výstižně pravil: „*Takhle vypadá loď zbabělého kapitána*“. Velice podařená situace se opakovala ještě několikrát, ale v jiném provedení. Cestou jsme se několikrát vykoupali a končili u městečka La Malené.kolem 18 hod. Tonda se cestou v buse trochu zasekl, a neustále opakoval: „*Už tam budem, už tam budem*“. Na toto vystoupení se dalo reagovat jenom zvýšenou konzumací alkoholu, tak že celá posádka busu podle toho vypadala. Spaní jsme si našli ve vesničce Angairs na krásné pastvině pod vysokými platany. Tonda vystrašil Jindru, že nás do půl hodiny statkář vyžene, že to cítí ve svezích starejch a zkušených kostech. Překvapení se nekonalo, kosti trochu zklamaly. Večer probíhal podle zavedených rituálů. Pivo ,rum, slivovice ,víno a něco k tomu. Karel se snažil umrtvit zub a opil se jak ruskej sportovec. Po chvíli něco nesrozumitelného zamumlal a odpotácel se někam do tmy. Mezi tím se hrálo na kytary a Sláva s Evou usínali s blaženým úsměvem na tvářích. Tondovi šrotovalo v hlavě, kde že se ten sedlák zdržel.

MTH(CZ)

Úterý 22.7. řeka Lot Entrayques - Vieillevie 12 km

První ranní pohyb v kolektivu byl zaznamenanej v 7.30 a hned se ozval hlas. „Trol se ztratil, není tady už dvě hodiny“. „Aspoň bude klid“, prohodil někdo ze spacáku, najednou se Tonda objevil u vleku: „ Kde jsi byl celou dobu“? zaznělo odněkud : „ Ale vyhlížím toho statkáře a on pořád nejde “. Zase se ozvalo: „Copak Trol ten je na světě, ale co Karel , sluníčko už buší a on se ještě ani nehnul “. Karla jsme našli jen tak volně pohozenýho na zelené pastvině. Masařky mu olizovaly kalné bělmo a z nosu měly prolejšačku. Ještě dlouho nejevil známky života. Když se probral, dlouho si nemohl vzpomenout co se večer dělo. Paměť se mu vrátila po jednom tuplovaném panáku a už nevyzvídal. Zub už sice tolik nebolel, ale hlava duněla. Pití má svá rizika, moc chlastu zpomaluje regeneraci a vysouší patro a pleť, tato poučka mu byla sdělena, když se opakovaně ptal proč se tak motá, a proč má tak velkou žízeň.

V 9.30 jsme vyrazili směr Espalion na řeku Lot. Za městečkem Entrayques cca 2 km jsme dávali na vodu. Před naloděním jsme si dávali odvalu la bombou, zato Karel neustále odmítal lahodné francouzské víno. Vypadalo to, že si abstinenci pěstuje. Řeka měla rychlý charakter, krátké peřeje se střídaly s delšími v obtížnosti cca WW 2 až WW 2+. 12 km úsek jsme v pohodě zdolali za 1.5 hod. Končilo se u velké peřeje, kde jsme si trochu zatrénovali. Odpoledne jsme odjeli do městečka Najac. Kouzelné městečko jsme opustili asi po hodině a v 19 hod jsme stoupali úzkou kamenitou cestou do středu Gordes. Nádherně situované městečko na vyvýšenině nad řekou Cerou. Kromě malebných domů a uliček nás upoutala spousta všudy přítomných koček. Odjízďeli jsme v 21 hod plni krásných dojmů. Spaní jsme měli na krásné louce vedle slunečnicového pole. Večer se debatovalo na téma černá díra a to ve všech významech.

Středa 23.7. Albi

Ráno, či spíše dopoledne jsme opouštěli krásné tábořiště, slunečnice se s námi rozloučily veselým pohledem a náš bus zamířil směr Albi. Kolem poledne jsme navštívili katedrálu svaté Cecílie a historický střed města. V Super U se zakoupily la bomby, nový kanistr na vodu a s okřídlenou Tondovou hláškou, kdy už tam budem, jsme vyrazili směr Toulouse a dále na řeku Aridge . Na dálničním parkovišti jsme si udělali malý oběd, několik akorátních piv a la bomba zvedlo náladu celé posádky tak, že se tancovalo i v autobuse, sólo měla Katka s Tondou. Ostatní aspoň říčeli do rytmu a plácali se do stehen. Náladu udržovala speciální kořalka, kterou výrobce doporučuje pít jenom ve vyjímečných příležitostech, jako jsou např. –*svatby, narozeniny, jmeniny, volby, víkendy, ve středu, při pohřbech, ve čtvrtek, při daňové kontrole, při likvidaci firmy, ráno, na oběd, odpoledne, při soumraku, proti kašli, v noci, proti depresím, proti nudě, když se jede na vodu, když se jede z vody, když se hází na vodu, v lodi, proti smradu, hladu, chladu a pro dobrou náladu.* „*Nejde o život máme dovolenou*“, *zaznělo v buse a žádaná kořalka putovala z ruky do ruky.* Na večer jsme přijeli do městečka Auterivie, po malé pauze jsme pokračovali proti proudu řeky až do vesničky Cintegabele. Hned za mostem jsme se utábořili na břehu řeky Aridge. Bylo pěkné, teplé odpoledne. To byl vhodný čas na koupání, opalování a blbnutí v pěkném vracáku, který se tvořil kolem mostního pilíře. Voda byla teplá a čistá. Večer jsme zašli do městečka na vínko. Nenašli jsme žádnou hospůdku, jenom čínskou picérku. Jak tam můžou bydlet. Sedělo se u baterky, trochu se zpívalo, popilo a šlo se spát.

Čtvrtek 24.7. řeka Ariege 15 km

Na vodu se dávalo za pěkného počasí kolem 10 hod. Řeka byla svižná, čistá a jako vždy teplá. Byla též zajímavá tím, že tam byly travertýnové plotny zbarvené do červena. Nikdo se necvaknul, a přes to se nikdo nenudil. Končilo se u malé elektrárny. Po dálnici jsme se přesunuli do města Pau . Místní zámek Cateau de Pau, rodiště krále Jindřicha IV jsme si prohlédli z venku. Prošli se malebnými zahradami a stinnými parky. Navečer jsme se vydali přes Lurdy do francouzských Pyrenejí. Do Gavarnie jsme přijeli po 22 hodině. Po chvilce hledání jsme našli místní kemp La Bergerie, kde nás odmítli přijmout. Fandova výmluvnost a přesvědčovací schopnosti nám umožnili se ubytovat. Noc proběhla v klidu. Je to nějaký divný kraj, rušil je i zvuk otvírání piva a Myšákova znaková řeč.

Pátek 25.7. Gavarnie, výšlap k vodopádu Epaule

V určenou hodinu jsme vyšli z kempu svěžím krokem směr vodopád. Barva pyrenejského byla teskně modrá. Krásný den, lahodný vzduch, svěží mysl, u někoho i tělesná síla a hbitost a vše ostatní toho druhu nám byly v chůzi do hor oporou. U všech českých turistů byla výborná nálada. Pozvolna jsme stoupali po krásné horské cestě až k malému hotýlku. Vodopád byl sice na dohled, ale ještě trvalo pěknou chvíli než jsme se k němu přiblížili a ucítili studený opar z jeho vodní mlhy. Sotva jsme dosáhli cílené výškové mety cca 2000 m, zasedli jsme a chladili si nohy v horské bystřině a vychutnali jsme si zaslouženě pivčo. Kochali se okolní nádherou a plánovali zpáteční cestu. V hotýlku byla malá zastávka na dvě piva a podle mapy jsme se vydali na zpáteční cestu. Do kempu jsme přišli utaháni, ale s pocitem nádherně prožitého dne. Večer se sedělo u plynové lampy a vyprávěly se historky starého kovboje.

Sobota 26.7. Pyreneje - Benasque (Španělsko)

V 7.30 budíček , tradiční snídaně, nákup v městečku St. Sauver a přesun na vrchol nejznámějšího cyklistického pyrenejského kopce Tourmalet do výšce 2115 m, to byla dopolední náplň soboty. Po nezbytném focení jsme se přesunuli na další tradiční vrchol cyklistické Tour Col d Aspin. Zde nás na parkovišti přivítalo malé stádečko napůl divokých koz, které loudily cokoli. Obě Evy byly celé bez sebe, když hladily starého kozla po jeho statné bradě. Sláva tiše záviděl. Po malé přestávce jsme vyjeli směr Španělsko. Do horského střediska Benasque jsme dorazili v podvečer a ubytovali se v pěkném kempu IXEIA. Večer se hrálo v místní hospodě na kytary, pilo se pivo Sant Miguel za 1.5 EURA , což nám udělalo radost. Úsměv mezi nás přinášel s pivem i usměvavý majitel, celý Colombo. Stále nás mírně upozorňoval, aby se moc nehluklo, což jsme mu pokaždé slíbili. Spát se šlo s dobrou náladou kolem půl noci.

MTH (CZ)

MTH (CZ)

Neděle 27.7. Výšlap chata – Refugio de Estos 1890 m

Kolem desáté dopoledne jsme se vydali vyzbrojeni mapou od Colomba do hor. Slunce svítlo a my jsme pochodovali kolem horské říčky neustále vzhůru. Kdysi tu byli jen pastýři se svými stády. Zvířata sem lezla za svou potravou a pastýři za svými stády. Tomu říkám rozumné a pádné důvody, pro tento výstup, pro pobyt v těchto výškách. Dalším důvodem, byť ještě pádnějším, ale méně rozumným, byla touha vypít si pivo tam někde nahoře v horách. A o to jsme usilovali všichni. Po pětihodinovém výstupu cca 12 km jsme dorazili k cíli, horské chatě Refugio de Estos. Zde jsme si dali zasloužený odpočinek, pivo a česnek. Po malé přestávce jsme vyrazili na zpáteční cestu. Hladoví a uondaní jsme zasedli všichni ke Colombovi pod vzrostlé olivovníky. Z intonace a kadence slov bylo vidět, že nás vidí rád. Ač nerozuměl ani slovo anglicky a francouzsky začali jsme objednávat místní speciality. Roman si dal tři chody v pořadí, beran, osel, velryba. K tomu jsme popíjeli točené pivo speciálně objednané náčelníkem. Také se pilo víno a místní kořalka. Colombo nám na konec skoro všechno rozuměl a my jemu taky. Nádherný večer.

Pondělí 28.7. řeka Garonne 20 km St. Beat – Barbazan

Budíček byl stanovený na sedmou hodinu, kupodivu vstali všichni včas i věčný spáček Martin. Měli jsme před sebou dost km zpět do Francie. Vyjelo se včas a hned za hranicema v městečku St. Beat jsme kolem poledne dávali na vodu. Řeka byla rychlá a milá. Dobrou náladu podporovalo věčné slunce a všude přítomná la bomba. Vody bylo dost a tak jsme usedali do lodí pod mostem s myšlenkou, jak a čím nás řeka překvapí. Hned zkraje jsme museli přenést dva jezy. První km utíkaly normálně, Karel se cvaknul na rychlé peřeji a při tom ztratil svojí čepici. Moc bědoval, ale co mohl dělat čepice byla fuč. Asi za půl hod svižné plavby jsme udělali pauzu na malou svačinku. Najednou Roman vykřikl : „*Támhle je Karlova čepice*“, a vrhl se do proudu. Za chvílku Karel říčil radostí, že má svojí ztracenou čapku opět na hlavě. Končilo se u pěkné louky u městečka Barbazan. A najednou je tady pes. A hned dva. Dorážející. „*To je můj talent, kdyby tady v tom kraji byl jenom jeden pes , musím ho potkat právě já* “ zaječel Franta, a snažil se oba čokly odehnat. „*To by byl špatný osud být pokousán tak daleko od domova*“, utrousil někdo z davu. Eva od Karla zachovala klidnou hlavu a vzápětí už byla jejich panička. Dokonce je chtěla adoptovat, kdyby je nezavolal táhlý hlas pána, už je cpala do busu a nevím, jak by to dopadlo. V 18 hod jsme ve Foax. Procházíme historický střed města a zahlédneme poprvé dominantu města mohutný hrad ze 13 století. Místo na spaní jsme si našli mimo hlavní silnici u koňské pastviny. Tonda chvíli rozmlouval s valachy v ohradě. Asi mlel koniny, neboť neustále kývali hlavama, že rozumí všemu co jim Trol povídá. Po zabydlení a večeři jsme se chvílku dohadovali, jestli nás statkář vyžene hned, nebo až za chvíli, ale tradičně nikdo nešel. Martin nás pohostil lahodným vínem. Akurátní znalec vín Karel, po prvním loku vyprskl a zařval: „*Tohle je víno? Tenhle kvas...*“ a Myšák položil Martinovi záluďnou otázku: „*Mohl bys nám laskavě vysvětlit, proč táhneš do Francie víno z Libušína?*“ Martin lakonicky odpověděl: „*Víš, vono je dobrý.*“ Na což už se nedalo nic říct. Na večer se spustil déšť, tak se na rychlo stavěly stany. Večer se neřešilo nic důležitého a tak se šlo spát.

MTH (CZ)

MTH (CZ)

Úterý 29.7. katarské hrady – Montseguer- Queribus

Ráno jako vždy svítilo slunce a Eva od Karla zase někde vyčuchla místního čokla. Nebo to bylo naopak? Dlouhou chvíli jsme museli čekat v nastartovaném buse, než skončilo loučení. Pes smutně vrtěl ocasem a Eva neměla čím vrtět tak aspoň zapila žal dlouhým lokem kořalky. Kolem poledne jsme zastavili na parkovišti pod prvním katarským hradem (takové malé Rábí) Montseguer. Karel akorát dokončil velice fundovanou přednášku o Katarrech a jejich těžkém životě. Několikrát jsme museli zatlačit slzu, když jsme se dovídali, jaké útrapy ti lidé museli vytrpět. Fuj to byla doba. Půlhodinový klikatý náročný výstup jsme museli ztvrdit 3 Eurovým vstupem. „*Nechceme slevu zadarmo*“, spustil František na výběrčího plynně francouzsky, ale ten evidentně neznal českého klasika a nekompromisně vyžadoval plné vstupné. Co jsme mohli dělat, hrad volal a dokonce i Martin se uvolil, že zaplatí celý vlez. Nahoře nás uvítali zachovalé ruiny a skupina lidí, kteří se nabíjeli energií. To jsme poznali sami brzo na sobě. Energie bušila ze všech stran, že to z mnoha vodáky přímo praštilo o zem. Karel sebou mrsknul tak vehementně, že mu upadla plechovka od piva a hned za to byl vyplíněn místním průvodcem. Karel se nedal a tak z toho byla plichta. Kolem půl čtvrté jsme byli opět na parkovišti, ale na hradě Queribus. Tentokrát výstup se nejevil příliš náročný. Martin prohlásil, že na tu skálu nepoleze, ale když jsme zaplatili vstup tak se nechal ukecat, že teda tam nahoru s námi půjde. Tentokrát ruiny byly daleko více zachovalé a všechny nás uchvátily. Z nejvyšších pater byl vidět další katarský hrad Peyrepertuse a krásný výhled do širého okolí. Nedaleké moře bylo na dosah, k němuž jsme vyrazili kolem 18 hod směr Bezie. Na mořskou pláž Grau de Vendres Plage jsme dorazili ještě když bylo slunce nad obzorem. Naskákali jsme do vln a nechali se unášet jejich silou. Večer byl ve znamení sezení u ohně bez kouře. Dříví bylo ale nebyl zapalovač ani sirky. Opékání buřtů nebylo. O to více se diskutovalo a popíjelo lahodné víno. Martin si po hasičsku odplivl asi 10 litrů do písku. Ani nevyšel ze spacáku, jak byl s'teje, jenom se odvalil okus dál. Tonda mu sekundoval velice zdatně, usnul na židli, slina mu volně stékala po bradě na koleno, patu a na písek. Zkrátka zase povedenej večírek. Noc byla teplá a byla rušena jenom funěním Myšáka a chrápáním Slávy. Tonda čuměl na horníka a nevydával žádné zvuky.

MTH (CZ)

MTH (CZ)

MTH(CZ)

MTH(CZ)

Středa 30.7. řeka Orb 17 km

Ranní koupel v teplém moři každého naladila k maximální spokojenosti. Po snídani, tak kolem poledne jsme vyjeli. Slunce pálilo a cesta ubíhala podle plánu. Ve chvíli, když jsme spěchali proti proudu řeky Orb opět měl silnou chvilku František, nenápadně utrousil: „*Fído, už jsme ten most přejeli, jedeme blbě*“, náčelník se v inkriminované době věnoval jiné činnosti a uvěřil střízlivému Františkovi. Jak se brzo ukázalo, neměl ten den zase formu. Lodě z vleku letěly jak šipky, ale most nebyl ten pravý. Lodě se opět navázaly a pokračovalo se proti proudu dál až do Vieussan le Pin, kde byl ten správný most. Jako vždy nádherné počasí, řeka bystrá a čistá. První vzrušení byla nízká betonová lávka přes řeku, u které diskutovalo několik místních posádek, kudy povede ta správná cesta. Návod, jak se má překážka zdolat jim dal Myšák. Rozjel se do proudu a v poslední chvíli si lehl do lodi. Efektní kousek zapůsobil natolik, že se ho snažili kopírovat. Co se potom dělo se nedá ani popsat. Děs a řvaní, ženské ječení, převrácené plastáky, strašnej zmatek a do toho my jsme řvali smíchy. Velmi komická scéna nás naladila, že se narazila nová la bomba. Sláva byl tak unešen řekou, že přehlédl šutr, jak stodola a trochu se s ním popral. Z boje vyvázl s natlučenými žebry. Vypadal bledě, sténal, hekal, nařikal, ale nepovolil. Stroužkem česneku a pivem zaháněl pichlavou bolest. Statečnej vodák. Krásné peřeje a písčité pláže nás naplňovaly absolutním vodáckým štěstím, které se vystupňovalo nalezeným a volně opuštěným plavidlem. Mrkli jsme na sebe a bylo naše. Trochu vzruchu přinesl konec etapy. (Odpočívadlo u řeky s dřevěnými stoly). Eva od Slávka nečekala u vody a nevyhlížela ztrápené vodáky a vodáci trochu přejeli. Problém byl na světě. Ale brzo se vše vyjasnilo. Ještě touto cestou se Evě moc omlouvám, že dostala vynadáno. Večer proběhl klasicky, česnek, cibule a něco k tomu, vínko, pivo, kořala a samo sebou košatá debata. Trochu se i brnkalo. Nikdo nic moudrého neplácal, ani Tonda, tak se šlo spát. Noc byla teplá a jasná, plná hvězd, kde jsme marně hledali souhvězdí Velkého Fernetu.

MTH (CZ)

Čtvrtek 31.7. řeka Herault 14 km

Ráno byla bohatá snídaně a kolem jedenácté jsme opustili pěkné tábořiště. Cíl byl městečko St. Bauzille na řece Herault. Kolem druhé hodiny jsme vyráželi na krásnou, do té doby ještě pro nás nepoznanou řeku. Opět bylo krásné počasí. Řeka protékala pěkným, slunečným údolím. Stále bylo na co se dívat. Svižné peřeje, skály, vyhřáté písčité pláže na koupání, opět velká pohoda. O trochu vzrušení se postaral Roman, když se rozhodl že skočí z mostu. Kde se vzal tu se vzal byl před náma kamenný most. Výška oblouku byla minimálně velikááá (cca 12 m). Roman se podíval a jasně a srozumitelně řekl: „*Jdu si skočit*“, na to prohlásil Myšák: „*To musím vidět zblízka*“, vytáhl aparát a jel na lodi zaujmout co nelepší pozici k mostu. Za chvíli se skokan s doprovodem pobíhal po mostě a zjišťoval odkud se vrhne do hlubiny. Když si našel místo začal boj, skočit nescočit. Na konec poslechl Martina, který prohlásil: „*Zkurvíš nám dovolenou, já tě tahat z vody nebudu*“. Také si přiložila Kačka: „*Já tě na kryplkáře do putyky tahat nebudu*“. Nedočkaví diváci byli zklamáni a Roman zachráněn. Žáhu si aspoň schladil rázným skokem ze skály vysoké cca 8 m.

Opět jsme měli šťastnou volbu při výběru spaní. Velice slušné bydlení jsme našli vedle pastviny oslů. Když nás zahlédli začali hejkat radostí a dali si oslavné kolečko. Asi pach oslů uspal napranýho Myšáka během několika okamžiků. Praštil sebou o zem, jak s kýblem špíny a už jen funěl. Mezi tím se ostatní najedli a začalo se tradičně konzumovat. Hlavní řeč měl pivní filosof Tonda. Jeho nosné téma večera byl Pavlův reflex. Debata nabrala razantnosti a údernosti s počtem vypitýho chlastu. V tom se probral Myšák dal si jednoho tupláka a začala teprve pořádná debata. Tonda si mlel pořád svou, dával všem vnímajícím záluďné otázky a zároveň dával moudré rozřešení. Myšák si nasadil na vožralou makovici sud a bušil do něj zvenku, jak indiánskej zfetovanej šaman. Na Tondové otázky odpovídal rázně a krátce: „*Ne, ne, ne*“. Temný a razantní hlas ze sudu Tonda vytáčel do neuvěřitelných otáček. Myšák si vedl neustále svou ne ne ne. Vtom se ozval filosof: „*Jak dlouho budeš bušit do toho sudu?*“, „*Až budu vidět žlutě*“, zaznělo ze sudu. František nevěříčně kroutil hlavou, když pozoroval tuto moudrou a zpitou dvojici. Dialog byl ukončen ve chvíli, když se Myšák rozhodl, že si bude ulevit, a že se napije. „*Zbavte mně toho sudu nebo se pochčiju*“, řval do tmy až vzbudil utahaný osly a unavený vodáky. František Myšáka vodil za ruku jak Kludský slony. Sud se mrcha zasekl a nešel sundat z nateklé makovice. Ze tmy se ozvalo: „*Musíš udělat dobrý skutek Myšáčku, pak to bude samo*“, „*a co mám udělat*“, „*Stačí když zmlkneš*“. Po delším přetahování sud mu byl sejmut a Myšák zmlknuł. Trol si zopakoval nějaké poučky a šlo se spát. Karla stále bolely zuby a Martin popíjel svoje domácí víno.

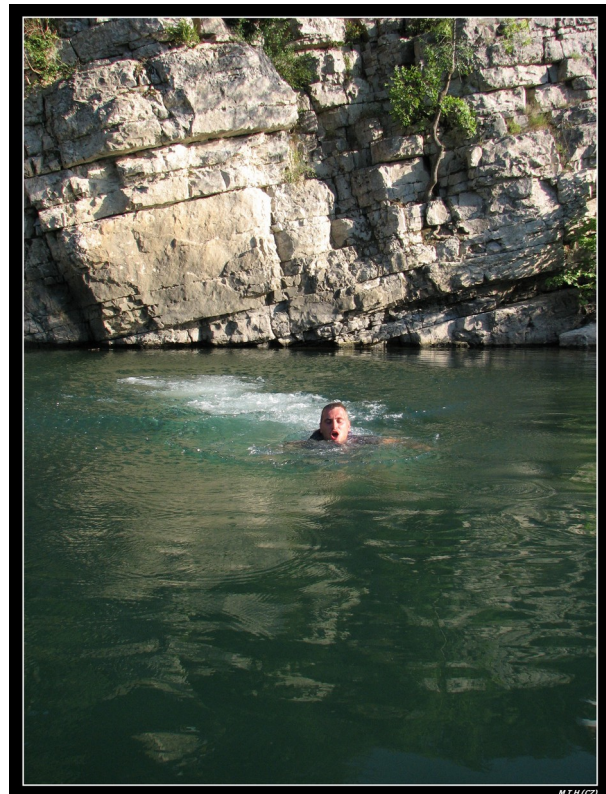

MTH(C2)

MTH(C2)

Pátek 1.8. řeka Ardeche 10 km

Ráno nás probudilo hejkání oslů a nařikání Myšáka. Rypák měl opuchlej a odřenej, jako když byl na cikánský tancovačce. Sháněl se po nějaké léčivé masti, ale dostal jenom špek a slivovici. Po rekapitulaci večera se znova nalil. Špekem si mastil nos a pysky a zapíjel to slivovicí. V 11 hod jsme vyjeli za novým dobrodružstvím. Cestou si všichni vyslechli rezimé, každý musí být vybaven la bombou, i Martin. Ve Vallonu Pont d Arc jsme byli kolem 15 hod. Nabalili jsme zásoby do loďáků a za hodku jsme byli už na řece. Některé posádky nemohli ani hnout s lodí, jak byly přetížené. Tonda si např. vezl pyžamo, ručník, stan, vařič, náhradní trenýrky, hřeben tři kapesníky a dvoje boty na přezutí, to kdyby nějaké ztratil. Sláva s Evou nešetřili chválou a rozplývali se nad kaňonem a řekou. Stav vody byl oproti jiným létům slabší, ale i tak byla řeka na mnoha místech pěkně záludná. Cestu jsme skončili tradičně u Dračího zubu. Zabydleli jsme se a šlo se na ryby. Roman se snažil, ale málo. K večeri jsme měli zase česnek s paštikou. I přes přísný zákaz rozdělávání ohně jsme všichni uvítali jeho magickou zář a vůni. U ohně se povídalo ledaco, ale hlavně se konzumovalo. Ani není známo, kdo se ten večer opil. Asi tradičně všichni. Jenom Karel žvýkal sušenou rybu, kterou našel pod kamenem, že to prý pomáhá proti bolestem zubů. Ani jsme se nezeptali jak mu chutná.

MTH(C2)

MTH(C2)

Sobota 1.8. řeka Ardeche 23 km

Sobotní ráno bylo ve znamení pozorování stádečka divokých koz na druhém břehu. Radost nám všem udělali opět Frantíci, když se snažili vyhnout se Dračímu zubu. Podívaná k nezaplacení, nařehťali jsme se dostatečně. Ještě před vyplutím jsme se prošli po kozí stezce po proudu. Moc pěkný zážitek. Kolem jedenácté vyrážíme na řeku. Cestou potkáváme známou německou dvojici, která jako jediná se s náma družila na vodě. U jedné povedené peřeje byl čas na odpočinek. Vytáhlo se občerstvení a opalovací krémy. V tom se přičítala skupina oranžových plastů a začali se cvakat jeden za druhým. „*Romane , vytáhni toho Helmuta*“, zavelel náčelník, když viděl tonoucí postavu plácát se v peřejích. „*Já nesom Helmut, já som Jano z Topolčan*“, „*to nevdá tak se pojd' napít pravé české slivovice*“, odvětil náčelník. Tak jsme se chvíli družili s našimi bratry Slováky, kteří tady byli na výletě. Cestou jsme si zaskákali do vody. Skočili snad všichni včetně Karla s bolavým zubem. Do St. Martina jsme dojeli v 17 hod. Těšili jsme se na bus a že vyrazíme domů. Chyba, bus nikde, po krátkém telefonu se dovídáme, že nám vypustili francouzský daci všechny kola u auta i u vleku a zahodili všechny ventýlky. Zde si zaslouží velké uznání a pochvalu Jindra, který velmi elegantně vyřešil tuto překerní situaci. Až přijedou Frantíci na Berouнку, tak jim naopak zbydou jenom ty ventýlky. Čekání se krátilo posezením na pivku v pěkném zahradním hostinci, který byl zvláštní tím, že se na hosty pravidelně snášela chladicí mlha, škoda že to nebylo pivo. Velmi příjemné. Na cestu domů jsme vyrazili kolem sedmé. Cesta ubíhala velice svižně. Na jednom parkovišti jsme si k ránu dali hodinku šlofika. Do Čech jsme se vrátili utahaní , šťastní a plní dojmů z nádherné pohodové cesty po jižní Francii.

MTH (CZ)

Neděle 3.8. příjezd

Příjezd na Kladno v 21.40

Bilance:

Po silnici a cestách jsme ujeli 5350 km
Po horách a kopcích našlapali cca 40 km
Po vodě jsme ujeli 144 km na osmi řekách.

Poděkování:

Touto cestou děkuji všem účastníkům zájezdu za velmi korektní chování vůči drobným nedostatkům, které se na cestě vyskytli. Za perfektní spolupráci při řešení krizových situací, za vstřícnou, veselou, bujarou a kamarádskou náladu. Také zvláštní velké uznání a poděkování si zaslouží řidič Jindra za profesionálně odvedenou práci za volantem a za pohodovou náladu, kterou šířil po celou dobu zájezdu.

Pár postřehů:

- a) Roman: V batohu měl samý chlast, ten měl kořalku snad i v zubní pastě.
- b) Tonda: Vybaví se mi cestovní slogan: „Kdy už tam budem“.
- c) Sláva: Vybaví se mi: „Ale mamko otevři mi ještě jedno pivko“. Jinak nejschopnější pijan piva, celkem (135 kousků)
- d) Eva: Vybaví se mi: „Slávku, už sis změnil slipy a tričko“?
- e) Martin: Vybaví se mi (výborné domácí víno)
- f) František: Vybaví se mi: „Fído, ale už jsme ten most přejeli, jedeme blbě“.
- g) Katka: Vybaví se mi všude přítomný a milý úsměv.
- h) Karel: Vybaví se mi: „Pánové, zuby to je svinstvo“.
- i) Eva: Vybaví se mi představa nějakého čokla a Eva stojí na hlavě.
- j) Myšák: Vybaví se mi: „Kurva, zase došla kořalka“.
- k) Jindra: Vybaví se mi: „Tak doleva nebo doprava“.

Závěr:

Už teď se těším na tu slíbenou kachnu a na příští zájezd s takovouhle bezva partou. Já budu o téhle cestě nadšeně vyprávět i na smrtelný posteli, to vím už teď.

Tak to vše viděl a zapsal Fída